

In liefdevolle herinnering

Sacha Polman - Lijser

* Amsterdam, 28 oktober 1929

† Groesbeek, 3 januari 2021

Lieve Ma,

Hoe autonoom ben je als je op je vijfde je eigen voornaam verandert? 'Van uw dochtertje, Sacha', schreef je op een kaart aan je moeder. Amper drie turven hoog had je al besloten geen Veronica of Vera meer te willen heten, maar voortaan Sacha genoemd te willen worden.

Vanuit plichtsbefef scoorde je hoge cijfers op de nonnenschool, want zo hoorde dat. Je had een actieve jeugd vol met sport en muziek. Je vader was musicus en daardoor veel van huis. Als enig kind bouwde je een sterke band op met je moeder. Jullie leken op elkaar; twee sterke vrouwen die problemen liever zelf oplosten dan om hulp te vragen.

Na de oorlog en de middelbareschooltijd brak een mooie tijd voor je aan: je deed de analistenopleiding en ging bij Shell werken. De vriendschappen die je in die tijd sloot hebben levenslang geduurd. Tot op het laatst onderhield je trouw contact met de mensen die nog om je heen waren.

Je ontmoette Pa en trouwde. Samen gingen jullie in Mook wonen. Zoals dat toen gebruikelijk was, moest je na je huwelijk stoppen met werken. Tot je grote geluk kreeg je vier zoons, waarmee je genoeg om handen had. Samen met je burens bij de Verzinkerij vormde je een hechte familie. Eind jaren '60, begin jaren '70 heb je een moeilijke tijd doorgemaakt. Het huwelijk met Pa werd ontbonden en je moeder kreeg gezondheidsproblemen.

De kerk en de medische wereld lieten je in de steek, vond je. Gelukkig kreeg je veel steun van je vrienden en burens. Oma kwam in de buurt wonen en is tot haar overlijden door jou liefdevol verzorgd.

Toen wij het huis uit waren had je meer tijd om aan je hobby's te besteden. Je hield van zwemmen en tennis en ging tot vorig jaar trouw naar de sportschool. Van huis uit had je een grote liefde voor kunst en muziek meegekregen, en je bezocht vele concerten en musea. Je was een trotse bridegkampioen en je reisde graag. Zo fietste je tot je 87e door stad en land, reisde je door heel Europa en vloog je jarenlang elke winter naar het verre Australië. Je wilde jezelf ook blijven ontwikkelen: talloze cursussen stilden je honger naar kennis. Ook in de digitale wereld probeerde je je weg te vinden.

Wat heb je genoten van je vier kleinkinderen. Je bracht graag tijd met ze door en genoot van het jonge leven om je heen. Je drong je nooit op, maar je was er altijd voor ons als het nodig was. We moesten wel de agenda's trekken; je was altijd aan het bridgen, ook nog oppasmoeder, en je huis was tot vorig jaar gastadres voor fietsers en wandelaars.

Hoe autonoom ben je als op je 91e niet meer kunt lopen, maar je bed uit klimt om je kruik te willen vullen bij de kokend waterkraan? Omdat je dat al 50 jaar doet en niemand je daarvan af brengt?

Je hebt een rijk, welbestede leven geleid. En nu ben je er niet meer. We gaan je missen, en hoewel je het wel weet, willen we je bedanken voor alles wat je voor ons en anderen gedaan hebt, vanuit jouw liefde en goede zorgen.

Ma, je was een prachtmens. We houden van je.

Ruud, Remco, Edgar, Jean-Paul
Mireille, Erika, Natasja, Ingrid en kleinkinderen